

Fátyol Zoltán

arany kutyafej

a vesztes hadvezérről

egy arany kutyafejen írja memoárjait, néha lerajzolja egy-egy halott katona arcát, némelyiké rejtélyes ok miatt kitörölhetetlenül ragadt neuronjaiba, mint legyek a légyapírra, pedig a harctéri halál mindennapos látványa soha nem okozott neki traumát – kérges tenyérnek szerszámnyél, olyan volt számára a vértől gőzölgő csatatér ütközet után. önkéntes száműzetés, néha emigrációt emlegetett helyette kevés meggyőződéssel: utolsó vesztes csatája másnapján nem dönthetett másként. csak az arany kutyafejet vitte magával, egykori hadizsákmány egy ószerestől, aki vesztére levélnyitó aprócska tört kínált megvételre az ellenség hadurának valahol a hosszú háború forгатagában; agresszióknak ítélte, mi több, életére törő vakmerő támadásnak, de nem maradt adós. a kutyafej teteje lapos, talán kandeláber darabja volt, talán asztalka-láb: alkalmas eszköz mindennapi műveleteihez, elférnek rajta tenyérnyi lapjai. egy hadvezérnek kevés a duplikált egó, legalább tripla kell, hozzá látens hiszékenység afelől, hogy a győzelem bravúr vagy lopott holmi, de mindenképp gyanús, még inkább manír, üresjárat csupán két vereség között.

Arany blézer

A kirakat üvegén váratlanul tűnt fel az arc
amikor néhány rongyot készült venni magának
és szembenézett vele Miért is vannak ruháink
meglepetésében akaratlanul tolult föl benne
a kérdés amire csak praktikus válaszaink lehetnek
futott az elsuhanó gondolat után azokon túl semmi
De az aranyszín könnyű kabátka valami más Erre
később gondolt csak felidézve kirakat-élményét
megjelenése nehezen magyarázható és végtére
nem vitt közelebb a hirtelen támadt kérdés
megválaszolásához sem Az üvegből vagy mögüle
talán a felszínéről rátekintő arcon tűnt át és mintha
maszkjává lett volna aranyló lepelle A következő
ezredmásodpercben felismerte önmagát
de az aranyszín textilt nem látta többé

szótlan esők

szótlan esők járnak és nem
néznek vissza tüntükben mint
az öregek recsegő ízületeik
jelzik csak jöttük a csend felé
közelítve lassan hallgatagok
szelíd megadással hüppögnek
csupán a szótlan esőket nézve
és nem fordulnak hátra sem
tovatúnve régi esőket idézve
nagy vizeket sem emlegetnek

elmennek szótlan esőkkel rebbenő
párák után itt hagyják botjaik
a görbülő cseresznyehusángot
testük súlya is rajtamarad nincs
szükség arra se már nem kell a
csorba pohár sem és nem jönnek
vissza szótlan esőkkel magukban
járnak azok újra és újra kicsapva
nem tudni régi vizük hozzák-e
vagy az újat mégis a változatlant